

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Otakara Pochmona a soudců JUDr. Ivy Hrdinové a Mgr. Tomáše Zubka ve věci

žalobkyně: **Martina W.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Kopeckým
sídlem 28. října 2663/150, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalované: **CUPROSAN s. r. o.**, IČO 25168380
sídlem Loukov 90, 768 75 Loukov
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Kovářem
sídlem Dolní náměstí 1356, 755 01 Vsetín

za účasti
vedlejšího účastníka
na straně žalované: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**
IČO 47116617
sídlem Pobřežní 665/21, 186 00 Praha 8

o náhradu škody způsobené pracovním úrazem

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě č. j. 85 C 45/2014-280 ze dne 15. 5. 2018 ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Ostravě č. j. 85 C 45/2014-327 ze dne 27. 8. 2018

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** v odstavci II. výroku, pokud jím byla zamítnuta žaloba o zaplacení částky 427 837,24 Kč s příslušenstvím, **mění** takto:

Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 427 837,24 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 23. 1. 2014 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žádný z účastníků ani vedlejší účastník nemají právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně.

III. Žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 25.484 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Jaroslava Kopeckého, advokáta, se sídlem Ostrava, 28. října 150.

IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Ostravě na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 13 062 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

V. Žalovaná a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně České republice na účet Okresního soudu v Ostravě na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 13 062 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud v odstavci I. výroku závázal žalovanou zaplatit žalobkyni částku 99.472 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 15.272 Kč od 23. 1. 2014 do zaplacení, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 84.200 Kč od 27. 9. 2014 do zaplacení, v odstavci II. výroku žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 818.837,24 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 427.834,24 Kč od 23. 1. 2014 do zaplacení, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 391.000 Kč od 19. 10. 2017 do zaplacení, zamítl, podle úspěchu ve věci závázal žalobkyni zaplatit žalované a vedlejšímu účastníku náklady řízení a dále rozhodl o povinnosti žalobkyně zaplatit státu na nákladech řízení částku 23.294,17 Kč a žalovanou a vedlejšího účastníka závázal zaplatit státu na nákladech řízení 2.829,23 Kč.
2. Původní žalobou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 84.000 Kč na ztížení společenského uplatnění a 200 Kč na nákladech za lékařský posudek a změnou žaloby ze dne 26. 9. 2017 na ztížení společenského uplatnění dalších 391.000 Kč a rovněž se domáhala náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti ve výši 427.837,24 Kč a nákladů spojených s léčením ve výši 15.272 Kč s tvrzením, že byla zaměstnankyní žalované a při práci utrpěla dne 9. 1. 2013 pracovní úraz, v důsledku kterého byla v pracovní neschopnosti od 31. 1. 2013 do 18. 8. 2013. Dle žalobkyně jí tak vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti, byť pracovní poměr u žalované skončil dohodou ke dni 30. 1. 2013. Žalobkyně má za to, že v případě náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti je třeba vycházet z původního výdělku, jehož dosahovala u žalované, když dle jejího názoru není rozhodující datum pracovní neschopnosti, ale datum pracovního úrazu.
3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně měla utrpět dva úrazy a nelze tedy prokázat, že došlo k úrazu 9. 1. 2013 s takovými následky, jaké byly objektivizovány dne 11. 2. 2013. Žalovaná namítala, že nelze přehlédnout tu skutečnost, že v době, kdy žalobkyně byla v pracovní neschopnosti, tak již nebyla v pracovněprávním vztahu k žalované, tedy žádá

škoda z titulu rozvázání pracovního poměru nemohla žalobkyni vzniknout a k poklesu jejího výdělku došlo bez ohledu na to, že utrpěla pracovní úraz, neboť na základě vlastní žádosti ukončila pracovní poměr dohodou. Judikát z roku 1962 na danou věc nedopadá.

4. Rovněž vedlejší účastník navrhol zamítnutí žaloby a ztotožnil se se stanoviskem žalované.
5. Po provedeném dokazování dospěl okresní soud o závěru o skutkovém stavu, a to, že žalobkyně byla zaměstnankyní žalované od 1. 9. 1999 s druhem práce manager, kdy pracovní poměr mezi účastníky byl skončen dohodou na žádost žalobkyně ke dni 30. 1. 2013. Dne 9. 1. 2013 utrpěla žalobkyně u žalované pracovní úraz, když se snažila zachytit padající žebřík, na kterém se nacházel spoluzaměstnanec. Nebyla schopna s kolenem pohybovat, stále ji bolelo, nicméně přes silnou bolest pracovala i nadále, protože v té době se řešil prodej podílu v její firmě většinovému vlastníku. Její účast v zaměstnání byla nezbytně nutná, protože chtěla prodat svůj podíl ve firmě a nadále už v ní nechtěla působit. Z hlediska posudkového lékařství se nelze zcela jednoznačně vyjádřit, zda dočasná pracovní neschopnost žalobkyně v době od 31. 1. 2013 do 18. 8. 2013 byla v příčinné souvislosti s pracovním úrazem žalobkyně ze dne 9. 1. 2013, neboť žalobkyně byla vyšetřena lékařem po udávaném úrazu až v odstupu jednoho měsíce dne 11. 2. 2013. Z hlediska ortopedického objektivní stav poškozeného levého kolenního kloubu žalobkyně při vyšetření ortopedem dne 12. 2. 2013 odpovídá pracovnímu úrazu ze dne 9. 1. 2013, tj. pád žebříku, kdy s takovým poškozením levého kolenního kloubu, jaké bylo zjištěno při vyšetření žalobkyně ortopedem dne 12. 2. 2013, lze tzv. vydržet bez bezprostřední návštěvy lékaře. Společnost RWS production s. r. o. vznikla dne 26. 10. 2012 a má jediného společníka i jednatele, a to žalobkyni. Dne 2. 1. 2013 společnost zastoupená žalobkyní jako jednatelkou uzavřela s žalobkyní jako zaměstnancem pracovní smlouvu s druhem práce finanční a ekonomické poradenství, ve vztahu k daňové optimalizaci, účetní evidence a nástup do práce byl dne 1. 2. 2013. Po právní stránce okresní soud věc hodnotil dle § 369 odst. 1 zákoníku práce, § 370, 372, 373 zákoníku práce a dospěl k závěru, že žaloba, byť co v základu zcela důvodná, není důvodná co do náhrady za ztrátu na výdělků, je částečně důvodná co do náhrady „bolestné“ a zcela důvodná co do účelně vynaložených nákladů spojených s léčením.
6. V napadeném rozsudku okresní soud konstatuje, že mezi účastníky nebylo sporné, že žalobkyně dne 9. 1. 2013 utrpěla u žalované pracovní úraz, za který odpovídá žalovaná, (nedošlo ke zproštění odpovědnosti žalované jako zaměstnavatele ani z části) a mezitímním rozsudkem ze dne 10. 11. 2016, č. j. 85 C 45/2014-191 bylo rozhodnuto, že objektivní stav poškozeného levého kolenního kloubu žalobkyně, zjištěným při vyšetření ortopedem dne 12. 2. 2013, byl výsledkem pouze pracovního úrazu ze dne 9. 1. 2013 a je zde tedy dána příčinná souvislost mezi pracovním úrazem žalobkyně a vzniklou škodou na zdraví žalobkyně, za kterou odpovídá žalovaná. Mezitímní rozsudek nabyl právní moci 4. 1. 2017 (usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 1. 2017, č. j. 16 Co 8/2017-203 bylo odvolací řízení zastaveno a usnesení nabylo právní moci dne 3. 2. 2017).
7. Na základě závěrů shora uvedených okresní soud vyhověl žalobě na zaplacení částky 15.272 Kč s příslušenstvím vynaložených žalobkyní na nákladech spojených s léčením, na náhradě ztížení společenského uplatnění přiznal okresní soud žalobkyni 84.000 Kč a 200 Kč na nákladech za znalecký posudek.
8. Okresní soud zamítl žalobu, kdy žalobkyně se domáhala náhrady za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti ve výši 427.837,24 Kč s příslušenstvím, s odůvodněním, že žalobkyně přes poučení dle § 118a odst. 1 až odst. 3 o. s. ř. reálnou ztrátu na výdělků po 30. 1. 2013 neprokázala. Dle názoru soudu v dané věci nelze aplikovat rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Co 153/62 (náhrada ušlého výdělku, který nebyl uhrazen nemocenským), (§ 5 zákona č. 150/1961 Sb.), přísluší zaměstnanci po skončení pracovního poměru, trvá-li nadále jeho pracovní neschopnost, bez ohledu na to, že vychází z jiné právní úpravy, neboť se zcela liší skutkový stav. V uvedeném případě měla poškozená sjednat pracovní poměr na dobu určitou, kdy bylo v řízení

zjištěno, že nebylo-li by pracovního úrazu, poškozená by v pracovním poměru pokračovala i nadále (pracovní poměr by byl prodloužen). V případě žalobkyně však pracovní poměr i dle její účastnické výpovědi měl skončit (skončil) bez ohledu na její pracovní úraz ze dne 9. 1. 2013 ke dni prodeje obchodního podílu, tj. 30. 1. 2013, jak bylo domluveno mezi žalobkyní a společníkem žalované ještě před pracovním úrazem žalobkyně dne 9. 1. 2013. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nechtěla v pracovním poměru u žalované pokračovat po 30. 1. 2013 (den prodeje obchodního podílu), i kdyby k pracovnímu úrazu dne 9. 1. 2013 nedošlo, což ostatně odpovídá obvyklé praxi, že když společník prodává svůj podíl ve firmě, již nadále v ní nechce pracovat (ostatně z tohoto důvodu, že žalobkyně chtěla dokončit prodej svého obchodního podílu u žalované v předem stanoveném termínu, soud žalobkyni uvěřil, že s takovým poškozením levého kolenního kloubu, jaké bylo zjištěno při vyšetření žalobkyně ortopedem dne 12. 2. 2013, tzv. vydržela bez bezprostřední návštěvy lékaře od pracovního úrazu dne 9. 1. 2013. Žalobkyně dále uváděla, že nebýt pracovního úrazu ze dne 9. 1. 2013 měla by příjem ze zaměstnání u společnosti RWS production s. r. o. počínaje 1. 2. 2013 na základě pracovní smlouvy ze dne 2. 1. 2013 (i z této pracovní smlouvy je patrné, že žalobkyně nepočítala s dalším zaměstnáním žalované po 30. 1. 2013). Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl C, vložka 54809, však vyplývá, že společnost RWS production s. r. o. má jediného společníka i jednatele, a to žalobkyni, když s ohledem na druh práce uvedený v pracovní smlouvě nemůže pracovní smlouva i s ohledem na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 31 Cdo 4831/2017 obstát, neboť se jedná o faktické obchodní vedení společnosti. Žalobkyně též uvedla, že v důsledku pracovního úrazu neměla manažerskou odměnu, avšak žalobkyně toto tvrzení blíže nerozvedla, kdy soud jí k tomu ani nevyzval, protože společnost RWS production s. r. o. vznikla dne 26. 10. 2012 a nelze tedy důvodně předpokládat, že by společnost v 1. roce své existence vyplácela vysokou manažerskou odměnu své jednatelce, resp., že by přes nutnost rehabilitace i dalších komplikací s ní spojených nemohla žalobkyně práci jednatelky vykonávat.

9. Proti rozsudku soudu prvního stupně, pokud byla v odstavci II. zamítnuta žaloba na zaplacení částky 427.837,24 Kč s příslušenstvím, podala žalobkyně odvolání a navrhovala, aby odvolací soud v napadené části rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že v dané věci měl okresní soud vycházet z výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze a nezaobírat se tím, zda pracovní poměr skončil k datu 31. 1. 2013 dohodou, ale zda se dalo důvodně předpokládat, že žalobkyně bude dále zaměstnána, byť jinde, či bude jinak výdělečně činná a právo na náhradu za ztrátu na výdělku žalobkyni přiznat, zejména pak za situace, kdy soudu byla z obchodního rejstříku známa ta skutečnost, že obchodní společnost, v níž měla žalobkyně vyvíjet svou činnost, byla založena již 26. 10. 2012, tedy se značným předstihem před vznikem pracovního úrazu. Soud prvního stupně v průběhu řízení sám dovodil, že žalobkyně měla zájem pracovat a takto si obstarávat příjem, avšak i přes toto zjištění postupovala v rozporu s konstantní judikaturou.
10. V případě, že by odvolací soud došel k závěru, že vytýkané rozhodnutí Městského soudu v Praze soud prvního stupně neaplikoval důvodně, považuje žalobkyně za chybu soudu prvního stupně tu skutečnost, že zároveň nedošlo ke zjištění výše odměny jednatele, zisku společnosti či příjmu, kterého by žalobkyně nebýt pracovního úrazu dosáhla, kdy nelze paušalizovat závěr v tom smyslu, že jednatel společnosti může pracovat, kdy sám chce či potřebuje, a případná pracovní neschopnost není jeho činností na újmu. Ve výše uvedeném opomenutí poučení dle § 118a o. s. ř. žalobkyně spatřuje vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
11. Vedlejší účastník ve svém vyjádření navrhoval potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného stejně jako žalovaná, přičemž zdůraznil, že žalobkyně při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti vycházela ze své dřívější mzdy pobírané u žalované a žalobkyně však nebyla v okamžiku, kdy byla zpětně po více než 3 měsících uznána práceneschopnou v pracovním poměru s žalovanou, tedy pracovní poměr skončil dřív dohodou o rozvázání pracovního poměru uzavřeného na žádost žalobkyně, a tedy i kdyby žalobkyně

nebyla v pracovní neschopnosti, tak by ji žalovaná po ukončení pracovního poměru práci nepřidělovala a nevyplácela mzdu, a tedy výlučnou příčinou absence příjmu žalobkyně představovaného mzdou vyplácenou žalovanou je tedy jen a pouze dohoda o skončení pracovního poměru uzavřena mezi účastníky z důvodů spočívajících na straně žalobkyně. Pokud jde o procesní pochybení okresního soudu, žalovaná poukázala na poučení dle § 118a o. s. ř., které se žalobkyni dostalo při jednání dne 13. 9. 2016.

12. Krajský soud jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně bylo podáno ve lhůtě uvedené v § 204 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jemu předcházející se zřetelem k ust. § 206 odst. 2 a § 212 o. s. ř. toliko v napadené části, tj. v odstavci II. výroku, pokud byla zamítnuta žaloba na zaplacení částky 427.837,24 Kč s příslušenstvím, doplnil dokazování a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
13. Z evidence pracovní neschopnosti zpracované Okresní správou sociálního zabezpečení Ostrava odvolací soud zjistil, že za dobu pracovní neschopnosti a z výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti zpracované žalovanou společností dne 13. 9. 2013, odvolací soud zjistil, že žalobkyni za dobu pracovní neschopnosti v době od 31. 1. 2013 do 18. 8. 2013 byly vyplaceny nemocenské dávky celkem ve výši 153.045 Kč, přičemž její průměrný hrubý výdělek za pracovní den činil 4.090,72 Kč a zameškáno bylo 142 dnů, takže výpočet průměrného výdělku za zameškané pracovní dny dočasné pracovní neschopnosti činil 580.882,24 Kč a po odpočtu vyplacených nemocenských dávek činí ztráta na výdělku 427.837,24 Kč.
14. Dále odvolací soud konstatuje, že v dané věci Okresní soud v Ostravě vydal mezitímní rozsudek dne 10. 11. 2016, č. j. 85 C 45/2014-191, kterým rozhodl ve věci účastníků tak, že žaloba je co do základu důvodná a v odstavci II. výroku, že výše náhrady škody se zůstává rozsudku konečnému. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 4. 1. 2017, když sice žalovaná podala odvolání proti tomuto mezitímnímu rozsudku, toto však následně vzala zpět.
15. Po provedeném dokazování okresní soud dospěl k závěru, že žaloba je co do základu důvodná, když dospěl k závěru, že objektivní stav poškozeného levého kolenního kloubu žalobkyně, zjištěný při vyšetření ortopedem dne 12. 2. 2013, byl výsledkem pouze pracovního úrazu ze dne 9. 1. 2013.
16. Závěrem tohoto mezitímního rozsudku se soud vypořádává také s námitkou, že i v případě, že bude zjištěna přímá příčinná souvislost mezi pracovním úrazem žalobkyně a vzniklou škodou na zdraví žalobkyně, za kterou odpovídá žalovaná, nebude žaloba důvodná s ohledem na skutečnost, že pracovní neschopnost žalobkyně byla vystavena k 31. 1. 2013, když však pracovní poměr skončil již k 30. 1. 2013, tak soud uvádí, že žalobkyně se domáhá i ztížení společenského uplatnění a účelně vynaložených nákladů, kdy tato náhrada škody není závislá na ukončení pracovního poměru. *Soud nevylučuje, že náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti bude 0 Kč, neboť pracovní poměr i dle účastnické výpovědi žalobkyně měl skončit (skončil) bez ohledu na pracovní úraz žalobkyně dne 9. 1. 2013 ke dni prodeje obchodního podílu, tj. 30. 1. 2013, jak bylo domluveno mezi žalobkyní a společníkem žalované ještě před pracovním úrazem žalobkyně dne 9. 1. 2013, a proto nelze vycházet z rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Co 153/62.*
17. V dané věci odvolací soud především poukazuje na mezitímní rozsudek okresního soudu ze dne 10. 11. 2016, kterým bylo rozhodnuto, že žaloba je co do základu důvodná, tedy bylo rozhodnuto, že je důvodná i co do žalobního požadavku žalobkyně na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti. Mezitímním rozsudkem soud rozhoduje o právním základu věci, jímž se vyjadřuje k tomu, zda žalobce má vůbec na požadované plnění právo a v jakém rozsahu. Základem věci se rozumí posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku s výjimkou okolností, které se týkají jen výše nároku. Při vydání mezitímního rozsudku je proto třeba vypořádat se s námitkami žalované, tedy např. s otázkou promlčení nebo prekluze nároku se spoluzaviněním poškozeného na vzniku škody a rovněž i s tím v daném případě, zda

vzhledem k okolnostem případu, které budou popsány níže, žalobkyni náleží náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti. Z uvedeného vyplývá, že pojmově může být vydán pouze „kladný“ mezitímní rozsudek, který určuje, že právní základ nároku je dán, byť jen v nepatrné části. Dospěje-li soud k závěru, že žalobce nemá na požadované plnění právo, rozsudkem žalobu zamítne, mezitímní rozhodnutí je v takovém případě vyloučeno, neboť není splněna podmínka „účelnosti“ vyjádřená v ust. § 152 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Nemůže tedy obstát odůvodnění mezitímního rozsudku okresního soudu, že soud nevylučuje, že náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti bude 0 Kč, neboť toto je v rozporu s tím, co bylo uvedeno výše, a za tohoto stavu okresní soud mezitímní rozsudek v případě náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní schopnosti neměl vydávat. Pokud jej vydal a tento rozsudek je pravomocný, i pokud se týká této části žaloby, je jím soud vázán a v souladu s ust. § 159a odst. 4 o. s. ř. nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě pro jiné osoby věc projednávána znovu, tak jak tomu bylo v daném případě, kdy soud žalobu na náhradu za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti zamítl, přestože existuje pravomocné rozhodnutí, že v této části je žaloba důvodná. Za tohoto stavu zbývá k posouzení jen otázka, z jakého průměrného výdělku či příjmu žalobkyně by se mělo vycházet.

18. Odvolací soud dospěl k závěru, že v dané věci je nutno při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti žalobkyně vycházet z jejího výdělku, kterého dosahovala u žalované, nejen z důvodů uvedených v předcházejícím odstavci, ale i ze skutkových důvodů, jak byly v dané věci zjištěny. V dané věci je nepochybné, že žalobkyně utrpěla dne 9. 1. 2013 pracovní úraz a okresní soud zjistil, že z hlediska ortopedického objektivní stav poškozeného levého kolenního kloubu žalobkyně při vyšetření ortopedem dne 12. 2. 2013 odpovídá pracovnímu úrazu ze dne 9. 1. 2013, tj. pád žebříku, kdy s takovým poškozením levého kolenního kloubu, jaké bylo zjištěno při vyšetření žalobkyně ortopedem dne 12. 2. 2013, lze tzv. vydržet bez bezprostřední návštěvy lékaře, jinými slovy řečeno objektivní stav kolene – levého kolenního kloubu u žalobkyně byl stejný po úrazu dne 9. 1. 2013 a dne 12. 2. 2013 při vyšetření ortopedem, kdy bylo vysloveno podezření na rupturu menisku s prvním odborným vyšetřením provedeným dne 11. 2. 2013 s podezřením na rupturu menisku a 12. 2. 2013 tato diagnóza byla potvrzena a žalobkyně byla objednána na artroskopickou operaci dne 28. 2. 2013. Dále bylo zjištěno ze znaleckého posudku znalkyně MUDr. Kotasové, že žalobkyni byla vystavena dočasná pracovní neschopnost dne 4. 3. 2013 zpětně ode dne 31. 1. 2013 a dle znalkyně toto datum bylo určeno zcela náhodně. Vzhledem k těmto skutkovým okolnostem má odvolací soud za to, že v dané věci lze při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti žalobkyně vycházet z jejích výdělků u žalované, neboť nebýt konkrétních skutkových okolností na straně žalobkyně, nepochybně by žalobkyně byla práce neschopna již ode dne následujícího poté, co utrpěla pracovní úraz, a tedy ta skutečnost, že následně rozvázala pracovní poměr dohodou ke dni 30. 1. 2013, nemůže mít vliv na danou věc. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 582/2015 ze dne 3. 6. 2016, který řešil otázku, jaký význam má skutečnost, že účastníci v průběhu pracovní neschopnosti rozvázali pracovní poměr a dospěl k závěru, že žádnou. Vzhledem k závěrům znaleckého posudku znalce MUDr. Šobory a závěrům, které v tomto směru učinil okresní soud, pokud jde o zdravotní stav žalobkyně, nepovažoval odvolací soud za nutné doplňovat řízení znaleckým posudkem, který by v dané věci určil, od kdy by žalobkyně v důsledku pracovního úrazu ze dne 9. 1. 2013 byla uznána práce neschopnou.
19. Odvolací soud tedy na rozdíl od okresního soudu dospěl k závěru, že je možné v dané věci vycházet z průměrného výdělku žalobkyně, kterého dosahovala u žalované, a pokud jde o výši náhrady za ztrátu na výdělku po dobu trvání pracovní neschopnosti, tato byla mezi účastníky nesporná, a proto odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně v odstavci II. výroku tak, že zavázal žalovanou zaplatit žalobkyni částku 427.837,24 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 23. 1. 2014 do zaplacení, a pokud jde o úrok, ten byl přiznán dle § 4 zákoníku práce ve spojení

s § 1968, 1970 OZ a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 v platném znění, když žalované byla zaslána předžalobní výzva dne 10. 1. 2014.

20. O náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně odvolací soud rozhodl dle § 142 odst. 2 o. s. ř. Podle tohoto ustanovení, měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popř. vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Odvolací soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá, ani vedlejší účastník, nemají právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně, když žalobkyně byla úspěšná v rozsahu 57 %, tedy měla neúspěch v rozsahu 43 %, a za tohoto stavu je na místě vyslovit, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
21. Ze stejného důvodu zavázal odvolací soud zaplatit účastníky každého 1/2 nákladů řízení vzniklých České republice, tedy částku 13.062 Kč.
22. V odvolacím řízení měla plný úspěch žalobkyně, a proto o nákladech odvolacího řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a v odvolacím řízení úspěšně žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení, a to odměnu za 2 úkony právní služby, a to podání odvolání ze dne 8. 7. 2018 a účast u odvolacího jednání dne 28. 11. 2018. Sazba mimosmluvní odměny dle § 7 odst. 6 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění činí 10.220 Kč, odměna za 2 úkony 20.440 Kč, k této částce je nutno připočíst 2x režijní paušál à 300 Kč, tedy 600 Kč, a výslednou částku 21.040 Kč je nutno zvýšit o DPH ve výši 21 %, když zástupce žalobkyně prokázal, že je plátcem DPH, na výslednou částku 25.484 Kč.
23. Zástupce žalobkyně účtoval celkem 5 úkonů právní pomoci, ovšem byla mu přiznána odměna toliko, jak shora uvedeno, neboť nelze přiznat odměnu účtovanou za převzetí jednání s klientem včetně převzetí věci, neboť pokud žalobkyně v průběhu řízení změnila advokáta, když předtím ji zastupoval JUDr. Petr Langer, Ph.D., tak se nejedná o účelně vynaložené náklady. Dále byla účtována odměna s datem 21. 6. 2018, sepis právního rozboru, ovšem ve spise se žádný sepis právního rozboru od Mgr. Jaroslava Kopeckého nenachází. Dále byla požadována odměna za další úkon, a to jednání s klientem dne 23. 10. 2018, ovšem ani tuto odměnu odvolací soud nepovažuje za účelně vynaložené náklady, neboť podle obsahu spisu nebylo žádného důvodu jednat s klientem přes 1 hodinu, neboť z obsahu spisu vyplývá, že v mezidobí, tedy od vyhlášení napadeného rozsudku do jednání odvolacího soudu ve spise nedošlo k žádnému podání, které by vyžadovalo opětovné jednání s klientem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno podat dovolání**, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 28. 11. 2018

JUDr. Otakar Pochmon v. r.
předseda senátu